

סמל האהבה

„את אשה שיודעת לאהוב, הלהאי והייתי יכולה ללמוד משהו ממך. שמעתי וקראתי על גורלך האכזרי וזה נתן לי אומץ, בשעותי הקשות והמרות ביותר. לאחר שילדת את בתך, הבנתי גם אני שהאהבה עומדת מעל לכל, מעל לייסורים, ומעל לכאב. את בשבילי סמל האהבה.“

זהו אחד המכתבים שהצליחו להגיע אל **עליזה עזיקרי** לתורכיה. מגיעים אליה המון כאלה, כל יום, אבל זה לא מפריע לה להמשיך להתרוצץ שם, בתורכיה ולדאוג לקאריירה שלה, שזה עתה החלה לעלות, בעזרת קצת אהבה של האמרגן שלה, **יששכר רג'ואן**.

היא הגיעה ארצה כדי לתת הצעה בשתי בנותיה, ובשניים ושניים לחודש היא תחזור לתורכיה, כדי להופיע שם בסרט הראשון שלה.

ובינתיים, מה היא עושה למען האהבה? היא קיבלה כמה מישל לוחיכספ מאבי בתה, **אריס סאן**. והיא שלחה לו אותם בחזרה. „אני רוצה להיות עצמאית“, היא אומרת, „אני לא צריכה אף בן אדם, אני יכולה להסתדר לבד.“

וכשארס סאן הגיע לתורכיה, היא אפילו לא רצתה לראות אותו. היא היתה עסוקה במיקצועה.

היא הופיעה במועדונילילה, ושרה שם שירים, והרחיחה בעצמה כסף כדי לפרנס את בנותיה, ושם, באחד המועדונים, קרתה לה התקרית הישראלית.

זה היה באיזמיר, במועדון בכך. היה שם קהל גדול ורב, והיא שרה להם בכל מיני שפות. והיה שם אפילו מושלהמחוז שמחא כפיים בהתלהבות עצומה.

וכשהיא גמרה את כל השפות, היא הגיעה לעברית, ואז היא שרה את הבה נגילה, ופיתאום כל ההתלהבות פגה. ומושלהמחוז קם וצעק: „יוק ציונות!“

עליזה עזיקרי לא נבלה. היא ירדה מהבמה, נתנה למושל את המיקרופון ואמרה לו: „בסדר. תשיר בעצמך!“ והלכה לה.

זה לא הפריע לה להיות מוזמנת כעבור שבוע לביתו של ראש

אנויבאבה (בקרוב, פאריז, תל-אביב; יפאן) לראות בארץ סרט יפאני רע, זאת חוייה נדירה — כמו לראות בארץ סרט ישראלי טוב. אנויבאבה הוא סרט פסיכולוגי יפאני, מלא שוים, רוחות, הרפתקות, סקס, עירום ושיעמום.

את השיעמום מספק העירום, את העירום מספקת הפסיכולוגיה, ואת הפסיכולוגיה מספקת ההרפתקות.

מי שראה את רשומון, את יוגימבו ואת שערי הגיהנום, יחשוב שנקלע לסרט של מנחם גולן בתרגום יפאני. אפילו הרמה של העירום לא מגיעה לאפס קצהו של סרטון פורנוגרפי בינוני, שאפשר לראות מוקרן במסיבות פרטיות בתל-אביב. יש שם עלים נעים ברוח, מנצנצים בברק המצלמה כמו

תמר גרסטנפלד בתמונת המבחן
אבל גם לפילוסופיה

העלים ברשומון. יש שם סמוראים מפתיים, כמו שבטעת הסמוראים. יש שם אשה מפחידה עם בור מפחיד, כמו בסרט האשה בחולות, וזה הקשר היחידי בין עלילת הן סרט המספר על שתי נשים, שבעליהן בן מלחמה, והן הורגות סמוראים כדי להתפרנס וס ובין כל עלילת סרט יפאני אחר.

יש שם איזה זקנה, שנהפכת לשד עם מסיכה. כל מי שהוא עדיין ילד קטן, ופחד ללכת בלילה ביער, שמא יפגוש שד עם מסיכה, שלא ילך לסרט הזה, כי שם פוגי שים ביער בלילה שד עם מסיכה. כל מי שלא יודע שאנשים שמתו מזמן נראים כמו שדים, ילמד את זה שם. בקיצור, זוהי רכבת שדים של לונה-פרק לילדים. מומלץ לילדים נפחדים, שהולכים לקולנוע עם הן סבתא, בזמן שהאמא שלהם עורכת קניית בסופרמרקט אם כי מה שהיפאנים לא יודעים, זה שהסופרמרקט שלנו מפחיד יותר מכל הסרטים שלהם.

ישראל

כי משם

תצא תורה

לא צריך להיות נביא כדי לראות שעתיד הקולנוע הישראלי נמצא עכשיו באנגליה וב-אמריקה, ומבלה את ימיו ולילותיו בלימודים.

זה פשוט מאוד. בארץ אין בתי-ספר ל-קולנוע, והנוער המתעניין בנושא, או שהוא קונה לו מצלמה ומתחיל לצלם, או שהוא נוסע לבתי-ספר מעולה בחוץ-לארץ, ולומד שם איך לא לחזור על כל השגיאות של הדור הישן בקולנוע הישראלי.

ולאחר הלימודים, הם חוזרים ארצה, מס-ריטים סרט ארוך כמו התמהוני, שיוקרן ב-קרוב, או סרט קצר כמו לך בכיוון החץ. **דרושה בחינה**. השבוע יוצא לשלוש שנות לימודים עוד צעיר אחד מלא הבטיחות, ושמו מיכאל שאר.

ממשלת יוון, פדופולוס, ולשיר שם שירים, לא ציוניים, ולקבל כתמורה על זה, יום אחרי זה, בקבוקבושם רושר. והבטחה שהיא עומדת לקבל הזמנה להופיע בהיטון של יוון.

והיא באמת הופיעה שם, והאמרגן שלה, ששון רג'ואן, היה מאושר, וגם היא, והיא חוזרת לשם, והיא עוד תכיר עוד יותר ראשי-ממשלה, ועוד יותר מושלי-מחוזות, והיא תלך מחיל אל חיל. ומה כל זה לעומת כמה היכרויות עלובות שהיו לה בארץ?

עליזה עזיקרי ויששכר רג'ואן

בנות צנועות

ליהורם גאון יש אמא ספרדיה אמיתית, והאמא הזאת חולמת למענו על אשה כמו שראוי עבן כזה שיש לה. אחת, סהורת-מידות, ישרת-לב, נדיבת-רוח, צנוע עת ותמה. ומכבדת את אביה ואמה ובעלה וזממות.

היו לו בהתחלה המון כאלה. תמימות

וצעירות, עם עיניים גדולות, שעוד לא מכירות את החיים. והן היו כולן כליכך טובות, וכליכך מה שהאמא שלו רצתה, שהוא לא הצליח לבחור ביניהן.

לכן הוא עזב אותן ועבר ל**פריטה**, אחת שדווקא לא מוצאת-תן בעיני אמא, וממנה הוא עבר ל**פייר אנג'לי**, וזה היה יותר גרוע.

עכשיו יש לו הפתעה עוד יותר רעה בשביל האמא שלו. הוא החליף את פייר אנג'לי וסריטה ב**גליה ארקין**. אחת ש מכבדת עוד פחות את בעלה. עובדה ש היא אפילו לא התגרשה ממנו. ואחת ש בטוח שהיא כבר לא תמה כי היא יודעת כבר מאיפה באים הילדים. היא בעצמה עשתה שניים מהם.

האמא שלו באמת כבר לא יודעת לאן הוא יגיע. היא פוחדת שהוא עוד יתחיל לעשן, בטוף.

יהורם גאון

הזוג דיין

ביום השישי הגיע זוג חדש לתל-אביב. הוא, כמו שכולם מכירים אותו, עם חולצה לבנה, שרוולים קצרים ומכנסי חקי. והיא, כמו שאף אחד עוד לא מכיר אותה: **שזופה, פרועה, בשימלה פשוטה ואיפור צנוע**.

זה היה, מי שייקרא בקרוב, הזוג דיין. יש הרבה זוגות דיין, וזה הזוג החדש שם. היא, **טליה הייטנר**, הפכה כבר לבת דיין מושלמת. והוא, **אודי דיין**, גאה כמו כל בן-דיין העושה מעשה חשוב, והרי כל מה שהם עושים זה חשוב: הוא עומד לשאת אותה לאשה, בימים הקרובים.

וצילם, וצילם, וצילם, וצילם. במשך יום אחד, ארוך ושלם, הוא צילם אותה בלבן, ובשחור, ובאפור, ואת כל התמונות שלה לארצות-הברית.

אחרי זה היא חזרה לאוניברסיטה, וגם הוא חזר לאוניברסיטה, וכעבור שבוע הגיעה התשובה המודיעה לו שהוא עבר ב-הצלחה את המיבחן, והתקבל כתלמיד מן המניין לבית-הספר.

עכשיו יש לו כמה הירחורים חדשים: „הייתי יכול לקחת גם אותה לשם. היא היתה לומדת מישחק, יש לה כישרון טבעי, לבחורה הזאת.“ אבל לבחורה הזאת, מסתבר, יש גם כישרון טבעי לפילוסופיה, לא רק למישחק, והיא מעדיפה להשתמש דווקא בכישרון הזה.

יותר בקליפורניה, וביקש להתקבל. הם של-חו לא בחורה פפסיים, דרשו ממנו תעודות, ובעיקר דרשו ממנו לעבור בחינה מסוימת. הבחינה היתה בצילום. הוא צריך היה לצלם משהו ולשלוח להם.

קורם כל קהורירי. הוא לא ידע מה לצלם עד שהוא פגש, במועדון הצהוב, את תמר גרסטנפלד, הסטודנטית לפילוסופיה ש נה שלישיית; היא הסתובבה שם בזיקט חום, חיוך גדול, ועיניים עוד יותר גדולות, והוא החליט שזהו זה.

כשהוא שאל אותה: „מה דעתך לשמש לי בתור בחינה?“ היא לא הבינה מה הוא רוצה. אבל הוא לקח אותה, הוריד ממנה את הזיקט, הוריד ממנה את החיוך, הלביש עליה הרבה חרוזים וכובע קש ושמלה פירחונייה,

עד לפני שנה הוא בעצם לא הבטיח שום דבר. הוא עבד באוניברסיטת תל-אביב, חלם על קריירה אוניברסיטאית, ולא תיאר לעצמו שבעוד שנה כל העולם שלו ייראה אחרת לגמרי.

אבל יום אחד, במיקרה, אולי בטעות, הוא הסתכל פעם על העולם הזה שמסביבו, ו-עיניו אורו. הוא ראה בתים ועצים, ונשים יפות. דברים שלפני כן לא נהג לשים לב להם.

ואז הוא החליט לצלם את זה. שנה של-מה הוא הנציח את כל הסובב אותו במצ-למה רוליפלקס פשוטה, ואחרי זה הוא הח-ליט לעבור מן הצילום הפשוט — אל צילום קולנועי.

הוא כתב מכתב לבית-הספר המפורסם ב-